

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק י"ג

קונטרס 553

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יז) פקח וטפש

טפש אומר: מי יכול ללמוד את התורה וזיקין ל' פקחים כלים ל' פקחים, ופקח אומר: הריני שונה שני הלכות היום שני הלכות למחר עד שאני שונה את כל התורה כלה – טפש אומר: מי יכול ללמוד תורה שבבלבו של חכם, ופקח אומר: והוא לא מאחר למודה אלא הריני לומד שתי הלכות היום ושתיים למחר עד שאני לומד את כל התורה כלה – טפש אומר: מה אני מועיל ללמוד תורה ומשכחה, ופקח אומר: ולא שכר יגיעה הקדוש ברוך הוא נותן.

(מדרש ויקרא רבה פרק י"ט ב')

יח) להורים – למלמדים – מנהלים – רבנים – ראשי ישיבות

בידכם להשפיע על תלמידים להיות לומדים תורה לשמה ולילך בדרך רבי שמעון בן יוחאי, על ידי שנחזקים ללמוד בכל יום בספר הזהר, לסיים כל ספר הזהר במשך שנה תמימה, (למוד של 10 - 15 דקות בלבד בכל יום). ועל ידי זה ידעו כיצד לגדל במדות ובריאות שמים, כי בלי ספר הזהר אי אפשר להשיג יראת שמים.

(אור הזהר בשם הצדיק הקדוש רבי פנחס מקוריץ זצ"ל).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

(ט) זכרו נא !

זכרו נא מה שכתוב בחובת הלבבות שער אהבת השם וזה לשונו:

וכן מי שאינו מתקן אלא את נפשו בלבד תהיה זכותו מועטה. ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכיות מי שמתקן לאלקים, (עד כאן לשונו).

(כ) גדל השעשועים

גדל השעשועים שנעשה בעולמות העליונים מלמוד הזהר הקדוש כל ישראל חברים, ובפרט תינוקות של בית רבם שעליהם נאמר מפי עוללים ויונקים יסדת עז להשבית אויב ומתנקם, ובכח הבל פיהם מתקים העולם.

בזהר הקדוש שמות (דף ל"ט): אלא, רזא דהבל יקירא הוא. והוא הבל דנפיק מפומא, ורזא דהבל דנפיק מפומא, קלא אתעביד מניה. ותאנא, אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו. שלא חטאו ממש. והבל אתעביד ברוחא ומיא, וכל מה דאתעביד בעלמא בהבל אתעביד. ורזא דהאי הבל של תינוקות אתעביד קלא, ואתפשט בעלמא, ואינון נטורי עלמא, ונטורי קרתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר וגו'. עד כאן לשונו.

כד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא [נערים קטנים ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות, כי אז תתמלא הארץ דעה, דרך אמת].

(זהר חלק א' דף קי"ח.)

נסתרים של מעלה. אמור - חשבון רמ"ח איברים שבאדם חסר אחד. מה הטעם? שבאחד פלם תלויים. וכלם מתברכים בכרכה זו בשלשת הפסוקים הללו כמו שבארנו. להם - לכלל בכרכה זו עליונים ותחתונים.

דמדנו, אמר רבי יוסי, יום אחד ישבתי לפני רבי אלעזר בן רבי שמעון וישאלתי אותו, אמרתי, רבי, מה ראה דוד שאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה' ? אדם מילא, בהמה למה? אמר לו, יפה שאלת, הכל הוא במנין. וכו' - אדם. לא וכו' - בהמה.

אמרתי, רבי, סוד הדבר אני רוצה. אמר לו, הכל נאמר, ובא ראה, הקדוש ברוך הוא קרא לישראל אדם, כדגמה שלמעלה, וקרא להם בהמה, והכל בפסוק אחד, שכתוב ואתן צאני צאן מרעיתי וגו'. (יחזקאל לו) ואתן צאני צאן מרעיתי - הרי בהמה. אדם אתם - הרי אדם. וישאל נקראו אדם ובהמה, ומשום זה אדם ובהמה תושיע ה'. ועוד סוד הדבר, וכו' - אדם כדגמה שלמעלה, לא וכו' - נקראו בהמה, וכלם מתברכים בזמן אחד - אדם שלמעלה ובהמה שלמטה. וכל שכן שהכל יש בהם בישראל. זהו שכתוב אדם ובהמה תושיע ה'. ובה ראה, הכרכה לא נמצאת למטה עד שתמצא למעלה, ומשנמצאה למעלה - גם למטה נמצאת, והכל תלוי כף לטוב ולרע. לטוב, שכתוב (דויעב ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לרע, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

אמר רבי יהודה, בגין כף (האי תפארת פתח ביה) כתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין להתברך עליונים ותחתונים פלם כאחד, שכתוב כה תברכו

מאי טעמא. דבחד תליין בלהו. וכלהו מתברכאן בהאי ברכתא, בהני תלת קראי, כדאמרן. להם: לאתכללא בהאי ברכתא עלאין ותתאין.

האנא, אמר רבי יוסי, יומא חד יתיבנא קמיה דרבי אלעזר בן רבי שמעון, שאילנא ליה, אמנא, רבי מאי קא חמא דוד דקאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי, אדם תינח, בהמה למה. אמר ליה יאות שאלת, פלא במנינא הוא, זכו אדם, לא זכו בהמה.

אמנא, רבי, רזא דמלה קא בעינא. אמר ליה פלא אתמר, ותא חזי, קרא קדשא בריך הוא לישראל אדם, כגוונא דלעילא. וקרא להו בהמה, וכלא בחד קרא, דכתיב (יחזקאל לו) ואתן צאני צאן מרעיתי וגו'. ואתן צאני צאן מרעיתי, הא בהמה. אדם אתם, הא אדם. וישאל אקרו אדם ובהמה, ובגין כף אדם ובהמה תושיע יי. ועוד רזא דמלה, זכו אדם כגוונא דלעילא. לא זכו, בהמה אקרון. וכלהו מתברכאן בשעתא חדא. אדם דלעילא. ובהמה דלתתא. ופל שכן דכלא אית בהו בישראל, הך הוא דכתיב אדם ובהמה תושיע יי.

ותא חזי, לית ברכתא לתתא אשתכח, עד דישתכח לעילא. ומדאשתכח לעילא אוף לתתא אשתכח, וכלא הכי תליא לטב ולביש. לטב, דכתיב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לביש, דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

אמר רבי יהודה, בגין כף (האי תפארת פתח ביה) כתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין להתברך עליונים ותחתונים פלם כאחד, שכתוב כה תברכו

ותתאיין, בלהו כחדא. דכתיב כה תברכו בתחלה, ואחר כך את בני ישראל אמור להם סתם, לאתברכא בלהו כחדא, יברכך יי לעילא. וישמרך, לתתא. יאר יי פניו, לעילא. ויחנך, לתתא. ישא יי פניו, לעילא. וישם לך שלום לתתא.

אמור להם סתם, להתברך כלם כאחד. יברכך ה' - למעלה. וישמרך - למטה. יאר ה' פניו - למעלה. ויחנך - למטה. ישא ה' פניו - למעלה. וישם לך שלום - למטה.

רבי אבא אמר, בלהו כחדא מתברכאן, בעשרין ותריין אתוון גליפין דשמא קדישא דאתפלל וסתים הכא, בעשרין ותריין אתוון מתברכאן בלהו. ואינון רחמי גו רחמי, דלא אשתכח בהו דינא. ולא, והכתיב ישא יי פניו אליך. אמר רבי אבא, ישא: יסלק ויעבר בגיין דלא ישתכח דינא כלא.

רבי אבא אמר, כלם מתברכים כאחד בעשרים ושנים אותיות תקוקות של השם הקדוש שנקלל ונסתר כאן, בעשרים ושנים אותיות כלם מתברכים. והם רחמים תוך רחמים, שלא נמצא בהם דין. ולא? והרי כתוב ישא ה' פניו אליך! אמר רבי אבא, ישא - יסלק ויעבר כדי שלא ימצא דין כלל.

האנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתפלא ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. אמר רבי יצחק, אי הכי, ביון דלא חמאן מה אכפת להו, דהא כתיב (שמות לב) כי לא יראני האדם וחי, בחייהון לא חמאן, אבל במיתתהון חמאן. אמר ליה, משום דשמא קדישא רמיא באצבעין ידי, ובעי בר נש לדיחלא, אף על גב דלא חמאן שכינתא, לא בעאן לאסתפלא בידייהו דכהני, בגיין דלא ישתכחון עמא חציפאן לגבי שכינתא.

דמדנו, אמר רבי יוסי, בשעה שהכחן פורש ידיו, אסור לעם להסתפל בו, משום ששכינה שורה בידיו. אמר רבי יצחק, אם כך, ביון שלא רואים, אז מה אכפת להם, שהרי כתוב (שמות לב) כי לא יראני האדם וחי, בחייהם לא רואים, אבל במיתתם רואים? אמר לו, משום שהשם הקדוש רמוז באצבעות ידיו, וצריך האדם לפחד. אף על גב שלא רואה שכינה, לא צריך להסתפל על תידים של הכהנים, כדי שהעם לא ימצא בחצפה אל השכינה.

האנא, בההיא שעתא דכהנא פריס ידוי, צריכין עמא למיתב בדחילו, באימתא, ולינדע דההיא שעתא, עידן רעותא אשתכח בכלהו עלמין, ומתברכן עלאין ותתאיין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין, ואשתכח שלמא בכלא.

דמדנו, בשעה שהכחן פורש ידיו, צריך העם לשוב ביראה, באימה, ולדעת שאותה שעה עת רצון נמצא בכל העולמות, ומתברכים עליונים ותחתונים ואין דין בכלם, והיא השעה שמתגלה הנסתר עתיק העתיקים בזעיר אנפין, ונמצא שלום בכל. אמר רבי שמעון, בראשי שלשת הפסוקים הללו יו"ד יו"ד יו"ד: כלם יברכך ייאר יי"ש. כלם

אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי (דף קמ"ז ע"ב)

רישיהון יו"ד יו"ד יו"ד, ייברכך ייאר יי"ש. בלהו לאחזאה

להראות אמונה השלמה, ולהתברך מהעתיק מי שצריך. יו"ד יו"ד יו"ד, להתברך זעיר אנפין מעתיק הכל. ומשום כך, יברך ה' למעלה, וישמרך הוא למטה, וכן בלם.

ושנה הנא לפני רבי שמעון, מי שמצטער בחלומו, שיבא בשעה שהכנים פורשים ידיהם, ויאמר: רבונו של עולם, אני שלך וחלומתי שלך וכו'. למה? משום שאותה שעה נמצאים רחמים בכל העולמות, ומי שיבקש תפלתו בצערו, מתהפך לו דין לרחמים.

ושמו את שמי. מה זה ושמו את שמי? אמר רבי יהודה, תקנו, כמו שכתוב (במדבר ד) ושמו אותם איש איש על עבדתו ואל משאו. להתקין בברכתם כתרים של ימין לימין, וכתרים של שמאל לשמאל פראוי, שצריך שלא יטעו בהם להתקין הכל כדי שיתברכו עליונים ותחתונים.

ואם יעשו כך, מה כתוב? ואני אברכם. למי? לאותם כהנים, שכתוב (בראשית כז) ומברכך ברוך. וכתוב (שם יב) ואברכה מברכך. הם מברכים את העם, ואני אברך אותם, ולפיכך כתוב ושמו, ולא כתוב יאמרו או יזכרו.

למדנו, כל כהן שלא אזהבים אותו העם, לא יפרש ידיו. ומעשה היה ככה אחד שקם ופרש ידיו, ועד שלא השלים נעשה גל עצמות. מה הטעם? משום שלא כרך בחביבות. וקם אחר ופרש ידיו וברך, והתמקן אותו היום. כל כהן שאינו אזהב את העם או העם לא אזהבים אותו, לא יפרש ידיו לברך את העם, שכתוב (משלי כב) טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך, אלא יברך.

מהימנותא שלימא. ולא תברכא מעתיקא מאן דאצטרך. יו"ד יו"ד יו"ד, לא תברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובגין כך יברך יי לעילא, וישמרך הוא לתתא, וכן בלהו.

ותאני תנא קמיה דרבי שמעון, האי מאן דמצער בחלמיה, ליתי בשעתא דכהני פרסי ידיהו, ולימא רבונו של עולם אני שלך וחלומתי שלך וכו'. אמאי. משום דההיא שעתא אשתכחו רחמי בעלמין פלהו, ומאן דיבעי צלותיה בצעריה, אתהפך ליה דינא לרחמי.

ושמו את שמי. (במדבר ו) מהו ושמו את שמי. אמר רבי יהודה, יתקנו. כמה דכתיב, (במדבר ד) ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו. לא תקנא בברכתהון פתרין דימינא לימינא, וכתרין דשמאלא לשמאלא, פדקא חזי. דבעיא דלא יטעון בהון, לא תקנא כלא, בגין דיתברכון עלאין ותתאין.

ואי יעבדון הכי, מה כתיב. ואני אברכם. למאן. לאינון פהני, דכתיב, (בראשית כז) ומברכך ברוך. וכתוב (בראשית יב) ואברכה מברכך. אינון מברכין לעמא, ואנא אברך להו. ולפיכך כתיב ושמו, ולא כתיב יאמרו, או יזכרו.

תאנא, כל כהן דלא רחמין ליה עמא, לא יפרוס ידוי. ועובדא הוה בחד כהן דקם ופרים ידוי, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דגרמי. מאי טעמא. משום דלא ברין בחביבותא. וקם אחר ופרים ידוי וברך, ואתתקן ההוא יומא. כל כהן דהוא לא רחמי לעמא, או עמא לא רחמין ליה, לא יפרוס ידוי לברכא לעמא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יברך אל תקרי יברך, אלא יברך.

לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בַּא וְרָאָה מֵה פְּתוּב בְּאוֹתוֹ בְּלַעַם הַרְשָׁע. בְּשִׁעָה שְׁמַסֵּר לוֹ לְבָרְךָ אֶת יִשְׂרָאֵל, הִיָּה מְשִׁיבֵיט בְּעֵינֵי רְעָה כְּדֵי שְׁלֵא תִתְקַיֵּם הַבְּרָכָה, וְהִיָּה תוֹלֵה דְבָרָיו בְּאוֹתָהּ עֵינֵי רְעָה, שְׁכַתוּב (במדבר כד) נֶאֱמַר בְּלַעַם בְּנוֹ בְעַר. מַה זֶה בְּנוֹ בְעַר? מֵאוֹתוֹ שְׁהִיָּה שׁוֹנֵא אוֹתוֹ יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. וְנֶאֱמַר הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעֵינִי, שְׁסוּתוֹם הָעֵינִי טוֹב מֵהֶם, כְּדֵי שְׁלֵא יִתְבָּרְכוּ וְלֹא תִתְקַיֵּם הַבְּרָכָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף הוּא בְּרִידָי, שְׁנַמְצָאֵת פְּתִיחַת (שְׁנַמְצָאֵת פְּתִיחַת) עֵינֵי לְבָרְךָ, שְׁכַתוּב (דניאל ט) פִּקַּח עֵינַיִךָ, כְּדֵי לְבָרְךָ. וּבְרַכַּת רַב הַמְּנוּנָא סְבָא כִּף הִיָּה אוֹמֵר: הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְקַח עֵינָיו עֲלֶיךָ. וּבְאוֹתוֹ רְשָׁע פְּתוּב שְׁתָּם הָעֵינִי, כְּדֵי שְׁלֵא יִתְבָּרְכוּ עַל יְדוֹ. וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, לְכֵן צָרִיךְ הַכְּתִיב לְבָרְךָ בְּעֵינֵי טוֹבָה, בְּרַכְתּוֹ תִתְקַיֵּם. וְשְׁלֵא מִבְּרַךְ בְּעֵינֵי טוֹבָה, כְּתוּב (משלי כב) אֵל תִּלְחַם אֶת לְחָם רַע עֵינֵי וְאֵל תִּתְאַוּ לְמַטְעַמֹּתָיו. כְּלוּמַר, אֵל תִּבְקַשׁ מִמֶּנּוּ בְּרָכָה כָּלֵל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בַּא רָאָה, כְּתוּב (דברים כג) וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּעַ אֵל בְּלַעַם וְגוֹ'. לְשַׁמֵּעַ אֵל בְּלַעַם?! אֵל בָּלַק הִיָּה צָרִיךְ לוֹ לְהִיָּוֵת, שְׁהָרִי בָּלַק עָשָׂה הַכֵּל! מַה זֶה אֵל בְּלַעַם? אֵלֵא מִשׁוּם שְׁהִיָּה סוּתָם עֵינָיו כְּדֵי שְׁלֵא יִתְבָּרְכוּ יִשְׂרָאֵל. לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְּלַעַם: רְשָׁע, אֶתָּה סוּתָם עֵינַיִךָ כְּדֵי שְׁלֵא יִתְבָּרְכוּ בְּנֵי - אֲנִי אִפְקַח עֵינַי, וְכֵל הַדְּבָרִים שְׁתֵּאמֵר, אֶהְפֹּךְ אוֹתָם לְבְּרָכָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם) וַיִּהְפֹּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה לְבְּרָכָה כִּי אֶהְבֹּךְ וְגוֹ'.

וְעַל כֵּן פְּתוּב, (משלי כב) טוֹב עֵינֵי הוּא יִבְרַךְ כִּי נִתְּן מִלְחָמוֹ לְדָל.

הָאֲנָא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בַּא וְרָאָה מֵה כְּתִיב בְּהֵהוּא רְשָׁע דְּבְלַעַם, בְּשִׁעָתָא דְּאִתְמַסֵּר לִיהַ לְבָרְכָא לְיִשְׂרָאֵל, הָוָה מְשַׁגַּח בְּעֵינָא בִישָׂא, בְּגִין דְּלֹא יִתְקַיֵּם בְּרַכְתָּא, וְהָוָה תְּלִי מְלוֹי בְּהֵהוּא עֵינָא בִישָׂא, דְּכְתִיב, (במדבר כד) נֶאֱמַר בְּלַעַם בְּנוֹ בְעַר. מָאִי בְנוֹ בְעַר. מֵהֵהוּא דְּהָוָה סְאֲנִי לְהוֹ יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא. וְנֶאֱמַר הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעֵינִי, דְּסִתִּים עֵינָא טְבָא מְנִיָּהוּ, בְּגִין דְּלֹא יִתְבָּרְכוּ, וְלֹא יִתְקַיֵּם בְּרַכְתָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָכִי הוּא וְדָאִי, דְּאִשְׁתַּכַּח פְּקִיעָא (ס"א דְּאִשְׁתַּכַּח פְּקִיעָא) דְּעֵינָא לְבָרְכָא, דְּכְתִיב, (דניאל ט) פִּקַּח עֵינַיִךָ, בְּגִין לְבָרְכָא. וּבְרַכְתָּא דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, הָכִי אָמַר, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִפְקַח עֵינָיו עֲלֶיךָ. וּבְהֵהוּא רְשָׁע כְּתִיב, שְׁתוּם הָעֵינִי. בְּגִין דְּלֹא יִתְבָּרְכוּ עַל יְדוֹ. וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּגִין כִּף פְּהִנָּא דְּבָרִיךָ בְּעֵינָא טְבָא, בְּרַכְתִּיהַ אִתְקַיֵּם. וְדָלֵא מִבְּרַךְ בְּעֵינָא טְבָא, כְּתִיב, (משלי כג) אֵל תִּלְחַם אֶת לְחָם רַע עֵינֵי וְאֵל תִּתְאַוּ לְמַטְעַמֹּתָיו, כְּלוּמַר אֵל תִּבְעוּ מְנִיָּה בְּרַכְתָּא כָּלֵל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תָּא חֲזִי, כְּתִיב (דברים כג) וְלֹא אָבָה יי אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּעַ אֵל בְּלַעַם וְגוֹ'. לְשַׁמֵּעַ אֵל בְּלַעַם, אֵל בָּלַק מִיבְעֵי לִיהַ, דְּהֵא עֵבִיד בָּלַק כְּלֵא, מַהוּ אֵל בְּלַעַם. אֵלֵא מִשׁוּם דְּהָוָה סִתִּים עֵינָיו, בְּגִין דְּלֹא יִתְבָּרְכוּ יִשְׂרָאֵל. תָּאֲנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָמַר לִיהַ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבְּלַעַם, רְשָׁע, אֶתָּה סִתִּים עֵינַיִךָ בְּגִין דְּלֹא יִתְבָּרְכוּ בְּנֵי. אֲנָא אִפְקַח עֵינַי, וְכֵל מְלִין דְּתִימָא, אֶהְפֹּךְ לְהוֹ לְבָרְכָאֲנִי. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּהְפֹּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה לְבְּרָכָה כִּי אֶהְבֹּךְ וְגוֹ'.

וְעַל דָּא כְּתִיב, טוֹב עֵינֵי הוּא יִבְרַךְ כִּי נִתְּן מִלְחָמוֹ לְדָל. מַהוּ מִלְחָמוֹ. כְּמָה

מה זה מלחמו? כמו שבארנו, שכתוב (ויקרא כא) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע שקדשי הקדשים, לחם אלהיו יצא ממנו, ולכן כי נתן מלחמו לדל למדנו כמה חביבים ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שעליונים ותחתונים מתברכים רק בגלל ישראל.

שלא יפגוע בירושלם של מעלה, עד שיפגועו ישראל בירושלם של מטה, שגאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. כלומר, כל זמן שהשכינה פאן בגלות, השם שלמעלה לא נשתלם, וכל התקונים לא נתקנו, פכיכול נשאר השם הקדוש חסר.

רבי אבא היה הולך ללוד, פגע בו רבי זירא בר רב. אמר לו, הרי ראיתי פני השכינה, ומי שרואה פני השכינה, צריך ללכת ולרוץ אחריה. זהו שכתוב (הושע ו) ונדעה נרדפה נרדפה לדעת את ה'. וכתוב (ישעיהו) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו'. כי מציון תצא תורה וגו'. ואני רוצה ללכת אחריו וללמד מאותם דברים מעלים שאתם טועמים כל יום מהחדר הקדוש.

מה זה שכתוב, (בראשית טו) והאמן בה' ויחשבה לו צדקה? אם הקדוש ברוך הוא חשב אותה לאברהם או לקדוש-ברוך-הוא? ואני שמעתי שהקדוש ברוך הוא חשב אותה לאברהם, ולא החלישב בלפי. אמר לו, כך בארנו, ולא היה כך. בא ראיה, ויחשבה, לא כתוב ויחשב לו, אלא ויחשבה, ודאי שאברהם חשב אותה

דאוקימנא, דכתיב, (ויקרא כא) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי הקדשים לחם אלהיו נפק מניה. ובגין כך פי נתן מלחמו לדל. תניא, כמה חביבין ישראל קמי קדשא בריהוה, דעלאי לא מתברכי אלא בגיניהון דישראל.

דתנינן, אמר רבי יהודה, אמר רבי חייא, אמר רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא, שלא יפגוע בירושלם של מעלה, עד שיפגועו ישראל בירושלם של מטה, שגאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. כלומר, פל זמנא דשכינתא הכא בגלותא, שמה דלעילא לא אשתלים. וכל תקונין לא אתקנו, פכיכול אשתאר (דף קמ"ו ע"ב) שמה קדישא חסרא.

רבי אבא היה אזיל ללוד, פגע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הא חמינא אפי שכינתא, ומאן דחמי אפי שכינתא, בעי למיזל ולרהטא בתראה. הךא הוא דכתיב, (הושע ו) ונדעה נרדפה לדעת את יי. וכתיב (ישעיהו ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו'. כי מציון תצא תורה וגו'. ואנא בעינא למהך בתרה, ולמילך מאינון מלי מעלייתא, דאתון טעמין כל יומא, מאדרא קדישא.

מאי דכתיב, (בראשית טו) והאמן צדקה, אי קדשא בריהוה הוא חשבה לאברהם, או אברהם לקודשא בריהוה הוא. ואנא שמענא, דקודשא בריהוה הוא חשבה לאברהם, ולא אתישבא בלפאי. אמר ליה הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. תא חזי, ויחשבה, ויחשוב לו לא כתיב, אלא ויחשבה, אברהם ודאי חשבה לקודשא בריהוה הוא. דתניא, כתיב (בראשית טו) ויוצא אותו החוצה, אמר ליה קדשא

לקדוש-ברוך-הוא. שלמדנו, כתוב ויוצא אתו החוצה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, צא מאצטגנינות

שָׁלַף, לא אֹתָהּ הִדְרָף לְדַעַת שְׁמִי, אֲתָהּ רוֹאֶה וְאֲנִי רוֹאֶה, אֲבָרְם אֵינּוּ מוֹלִיד, אֲבָרְהֶם מוֹלִיד. מִכָּאן וְהִלְאָה הִשְׁתַּדְּלוּ בְּדִרְף אַחֲרָת, כ"ה יְהִי וְרַעַף. מַה זֶה כ"ה? הִיא כְּתָר עֲשִׂירֵי הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְדַעַת אֶת שְׁמוֹ, וְהִיא הַכְּתָר שֶׁהַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנָּה.

וְהַמְדִּינוּ, כֹּה יְהִי וְרַעַף מִמֶּשׁ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂמַח אֲבָרְהֶם לְהִסְתַּכֵּל וְלְדַעַת אֶת שְׁמוֹ וְלְהִדְבֵּק בוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהַתְּבַשֵּׁר כ"ה, וְאֵף עַל גַּב שְׂמֵתוֹרְרִים מִמֶּנָּה הַדִּינִים, חֲשַׁב אֲבָרְהֶם לְאוֹתוֹ הַכְּתָר, אֵף עַל גַּב שֶׁהִיא דִּין, כְּאֵלוֹ הִיא רַחֲמִים. זֶהוּ שְׂכֻתוֹב וַיַּחֲשֹׁבָהּ. מַה זֶה וַיַּחֲשֹׁבָהּ? אֶת אוֹתוֹ הַכְּתָר, צְדָקָה וְרַחֲמִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כ"ה הִיא כְּתָר עֲשִׂירֵי, וְנִקְרָאת צְדָק, וּמִמֶּנָּה מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים. וְאֲבָרְהֶם, אֵף עַל גַּב שְׂנֵדע שְׂמֵהֲצָדֵק הַזֶּה מִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים, הוּא חֲשַׁב אוֹתָהּ צְדָקָה שְׁלֵא מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנָּה הַדִּינִים, בְּגִלָּל שֶׁהִיא רַחֲמִים.

עוֹד אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַה שְׂכֻתוֹב (שם כד) וְה' בְּרַף אֶת אֲבָרְהֶם כֹּל, כִּמּוֹ שְׂנֵאָמַר (דברי הימים-א כט) כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאָרֶץ. וְכֻתוֹב פֹּה תִּבְרָכוּ. שְׂבַגְלָל יִשְׂרָאֵל מִתְּבַרְכָת הַכ"ה עַל יְדֵי הַכֶּהֵן, בְּשִׁבִיל שִׁיתְּבַרְכוּ יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה, וְתִמְצָא בְּרָכָה כֹּל. וְלַעֲתִיד לְבֹא (פְּתוּב) כִּמּוֹ שְׂנֵאָמַר, (תהלים קלד) יִבְרַכְךָ ה' מִצִּיּוֹן וְגו'.

שְׂכֻן יְרוּשָׁלַם. וְיְהִי בְיוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה וְגו'. שְׁנָה רַבִּי יוֹסִי, בְיוֹם שְׂנִכְנְסָה פְּלוֹת לַחֲפָה. בְּמָה בְּאֲנָנוּ בְיוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה? אֵלֶּא מְלַמֵּד שְׁעַל יְדֵי מִשֶּׁה נִכְנְסָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי עַד עֲכָשׁוּ הַתְּעַפְּכָה שְׁלֵא נִכְנְסָה לְמִקוּמָהּ, וְהָרִי כְּתוּב (שְׁמוֹת מ) וְלֹא לְכָל מִשֶּׁה לְבּוֹא אֶל אֱהֵל מוֹעֵד

בְּרִיף הוּא, צֹא מֵאֲצֻטְגִּינִינּוֹת שְׁלַף, לְאוֹ הַהוּא אֹרְחָא לְמַנְדַּע שְׁמִי, אֶת חֲמִי, וְאֵנָּא חֲמִינָא, אֲבָרְם אֵינּוּ מוֹלִיד, אֲבָרְהֶם מוֹלִיד. מִכָּאן וְהִלְאָה, אֲשִׁתְּדְּלוּ בְּאֲרַחָא אַחֲרָא, כ"ה יְהִי וְרַעַף. מָאִי כ"ה. הִיא פְּתָרָא עֲשִׂירָאָה קַדִּישָׁא דְמִלְפָּא, לְמַנְדַּע שְׁמִיָּה, וְהִיא פְּתָרָא דְדִינִין מִתְעַרְרִין מִמֶּנָּה.

וְחֵאנָא, כֹּה יְהִי וְרַעַף מִמֶּשׁ. בְּהִיא שְׁעֵתָא חֲדֵי אֲבָרְהֶם, לְאִסְתַּפְּלָא וְלְמַנְדַּע שְׁמִיָּה, וְלֹא תִדְבַקָא בֵּיהּ, מִשּׁוּם דְּאֵתְבַשֵּׁר בְּכ"ה, וְאֵף עַל גַּב דְּדִינִין מִתְעַרְרִין מִמֶּנָּה, חֲשִׁבָהּ אֲבָרְהֶם לְהַהוּא כְּתָרָא, אֵף עַל גַּב דְּהִיא דִּינָא, כְּאֵלוֹ הִיא רַחֲמִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיַּחֲשֹׁבָהּ. מָאִי וַיַּחֲשֹׁבָהּ. לְהַהוּא כְּתָרָא. צְדָקָה רַחֲמִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כ"ה כְּתָרָא עֲשִׂירָאָה הִיא, וְאֵתְקָרִי צְדָק, וְדִינִין מִתְעַרְרִין מִמֶּנָּה, וְאֲבָרְהֶם אֵף עַל גַּב דִּידַע דְּדִינִין מִתְעַרְרִין מִמֶּנָּה מַהִּיא צְדָק. הוּא חֲשִׁבָהּ צְדָקָה, דְּדִינִין לֹא מִתְעַרְרִין מִמֶּנָּה, בְּגִין דְּהוּא רַחֲמִי.

הֵנוּ אָמַר רַבִּי אַבָּא, מָאִי דְכְּתִיב, (בראשית כד) וַיִּבְרַךְ אֶת אֲבָרְהֶם כֹּל, כְּמָה דְאֵת אָמַר (דברי הימים א כט) כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאָרֶץ. וְכֻתִיב פֹּה תִּבְרָכוּ, דְּבִגְיָנִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל מִתְּבַרְךָ הִיא כ"ה עַל יְדֵא דְכֵהָנָא, בְּגִין דִּיתְּבַרְכוּן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, וַיִּשְׁתַּפַּח בְּרַכְתָּא כֹּלָא וְלִזְמַנָּא דְאֵתִי (ס"א פְּתִיב) כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים קלד) יִבְרַכְךָ יי מִצִּיּוֹן וְגו'. (תהלים קלה) בְּרוּךְ יי מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם.

וְיְהִי בְיוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה וְגו'. (במדבר ז) תִּנָּא רַבִּי יוֹסִי, בְיוֹם שְׂנִכְנְסָה כְּלוֹה לַחֲוּפָה. בְּמָאִי אֹקִימָנָא בְיוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה. אֵלֶּא מְלַמֵּד, דְּעַל יְדֵי דְמִשֶּׁה נִכְנְסָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי עַד הִשְׁתָּא אֲתַעַפְּבַת דְּלֹא עֵיילַת לְדוּכְתָהּ, וְהַפְּתִיב עֲכָשׁוּ הַתְּעַפְּכָה שְׁלֵא נִכְנְסָה לְמִקוּמָהּ, וְהָרִי כְּתוּב (שְׁמוֹת מ) וְלֹא לְכָל מִשֶּׁה לְבּוֹא אֶל אֱהֵל מוֹעֵד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).